

Китоби Дониёл — саду ҳаштоду нухум

Бофтаи нубуввати чанги Паниум: Пешдаромаде ба қонуни якшанбе

Jeff Pippenger

2024-04-19

Чанги Паниум, дар асл, чанги рӯхонӣ буд. Андак пеш аз қонуни якшанбе, президенти ҳаштум, ки аз замони Роналд Рейган дар вақти охир дар соли 1989 шашумин аст, ва ҳамчунин охирин президенти ҷумҳуриҳо аст, ва сарватмандтарин президент аст, ва низ тамоми қаламрави глобализмро ба шӯриш меоварад, протестантизми муртадро дар шикаст додани дини ҷониби Пан, ки «woke-ism»-и глобализм аст, роҳбарӣ хоҳад кард. Дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ, таърихе, ки аз Чанги Украина дар соли 2014 оғоз меёбад, дар ояти шонздаҳум бо қонуни якшанбе ба поён мерасад. Ояти шонздаҳум Чанги Паниум аст, ва Чанги Паниум ба чанги Актиум, ки Чанги сеюми ҷаҳон аст, меоварад.

Дар соати «заминларзаи бузург», ки ҳамон қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум аст, Ислом аз войи сеюм ба Иёлоти Муттаҳида ҳамла мекунад, халқҳоро ба ҳашм меоварад ва ҳароби миллиро ба вучуд меорад. Чанги Паниум аст, ки пеш аз он ҳамла воқеъ мегардад. Дар қонуни якшанбе иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набиҳои козиб барқарор карда мешавад.

«Бо фармоне ки таҳкими ниҳоди Папаро бар ҳилофи шариаи Худо ба иҷро меоварад, миллати мо худро қомилан аз ростгорӣ ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз фарози он шикаф дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; вақте ки ӯ аз болои он варта даст дароз намуда, бо спиритизм дастфишорӣ хоҳад кард; вақте ки, таҳти таъсири ин иттиҳоди сегона, кишварӣ мо ҳар як усули Қонуни асосии худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад намуд ва барои густариши дурӯғҳо ва фиребҳои папавӣ тадбирҳо хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амалиёти аҷоибӣ Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 451.

Дар он вақт, захми марговари папавӣ қомилан шифо меёбад, ва ӯ бо ҳукмронии олиёна то он даме салтанат мекунад, ки ниҳоят ба анҷоми худ мерасад ва ҳеҷ касе барои ёрии ӯ нахоҳад буд. Маҳз вақте ки Рум монеаи сеюмро мағлуб мекунад, ӯ ҳукмронӣ менамояд, ҷунун ки Руми бутпараст дар Дониёл, боби ҳаштум, ояти нӯҳум, ва дар боби ёздаҳум, оятҳои шонздаҳ то нуздаҳ тасвир шудааст. Вақте ки Руми папавӣ се шохро аз миён бардошт, ӯ дар тӯли як ҳазору дусад шаст сол бо ҳукмронии олиёна салтанат кард, ҳамон тавре ки Руми бутпараст низ пас аз он ки дар набарди Актий дар соли 31 то милод Мисро, яъне монеаи сеюмро, мағлуб намуд, дар тӯли сесад шаст сол бо ҳукмронии олиёна салтанат кард.

Дар грамматика, пасванди «ium» ба охири як калима илова карда мешавад, то исме сохта шавад, ки ҷой, ҳолат ё маҷмӯаи ҷизро ифода мекунад. Он одатан дар сохти истилоҳоти техникӣ ва илмӣ, махсусан дар химия ва биология, ба кор меравад. Масалан: «stadium» ба ҷое ишора мекунад, ки барои мусобақаҳои варзишӣ ё дигар ҷорабиниҳо пешбинӣ шудааст, «aquarium» ба ҷое ишора мекунад, ки дар он организмҳо ё рустаниҳои обӣ барои намоиш

нигоҳ дошта мешаванд, ва «gymnasium» ба ҷое ишора мекунад, ки барои машқи ҷисмонӣ ё тамрин пешбинӣ шудааст. Дар истилоҳоти илмӣ, «ium» аксар вақт барои нишон додани як унсури химиявӣ ё пайвастагӣ истифода мешавад, махсусан вақте ки он унсур ё пайвастагӣ ҷудо ё кашф шудааст. Масалан: «sodium» ба як унсури химиявӣ бо рамзи Na ишора мекунад, «calcium» ба як унсури химиявӣ бо рамзи Ca ишора мекунад.

Оғози ҳукмронии мутлақи Руми бутпараст дар Ҷанги Аксиум ба анҷом расид, ва Ҷанги Паниум дарро ба рӯи ҷанге кушод, ки Аксиум онро таҷассум менамояд; зеро «сатр бар сатр», Аксиум қонуни якшанbero намоёндагӣ мекунад, ҳангоме ки папагӣ боз як бор бар ҷаҳон ба таври мутлақ ҳукмронӣ мекунад.

Ақтий ҷанги баҳрӣ буд, ва Паниум ҷанги заминӣ буд; бинобар ин, пайванди ин ду ҷанг ҷангеро ифода мекунад, ки ҷаҳонӣ буда, замин ва баҳро фаро мегирад. Ақтий, машхуртарин ҷанги баҳрии таърихи қадим, инчунин ҷанги ҷаҳонгиро ифода мекунад, зеро «обҳое ки дидӣ, ки фоҳиша бар онҳо ништааст, қавмҳо, ва издиҳомҳо, ва халқҳо, ва забонҳо мебошанд». Паниум ҷанги рӯҳониеро ифода мекунад, ки бо ҷанги сиёсӣ дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда якҷо мешавад.

Калимаи «рап» ҳамчун исм, вобаста ба матн, маъноҳои гуногун дорад, аммо дар асоси ҷунонӣ Пан ҳудои ҷунон, рамаҳо, мусиқии рустой ва биёбон аст. Ў аксаран ҳамчун шахсияти ниминсон ва нимбуз тасвир мешавад ва бо муҳаббати худ ба мусиқӣ ва табиат маъруф аст.

«Ҳамчун амали тоҷгузорикунанда дар драмаи бузурги фиреб, ҳудӣ Шайтон ҳудро ба ҷои Масеҳ вонамуд хоҳад кард. Калисо дер боз эътироф кардааст, ки ба омадани Насотдиҳанда ҳамчун анҷоми умедҳои худ менигарад. Акнун фиребгари бузург ҷунон вонамуд хоҳад сохт, ки гӯё Масеҳ омадааст. Дар қисматҳои гуногуни замин, Шайтон ҳудро дар миёни одамон ҳамчун мавҷудӣ бошукӯҳе бо дурахши хиракунанда зоҳир хоҳад кард, ки ба тавсифи Писари Худо, ки Юҳанно дар Ваҳй додааст, монанд аст. Ваҳй 1:13–15». «Муборизаи бузург», 624.

Пан — ҳудои ҷунон аст ва ҷунони ҳақиқиро таҷассум хоҳад кард. Тақаллуби Масеҳ аз ҷониби Шайтон аз қонуни рӯзи якшанбе оғоз меёбад, зеро ҳангоми «фармон» «мо метавонем» он гоҳ «донем, ки вақти қорҳои аҷоибӣ Шайтон фаро расидааст ва интиҳо наздик аст».

Калимаи «рап» ҳамчунин метавонад ба зарфи камҷукур, қанорвасеъӣ пухтупаз ишора кунад, ки барои бирён қардан, қонпазӣ ё пухтани ғизо истифода мешавад. Ҷанги ниҳой бар атрофи Ерусалими рӯҳонӣ мутамарказ аст, кӯҳи муқаддасе, ки ҳамчун нишона барафрошта мешавад, ва ҳамаи кӯҳе, ки рамаи дигари Худо, ки ҳанӯз дар Бобил мебошанд, ба сӯи он мегурезанд. Дар он вақт ҳамаи халқҳо бар зидди Ерусалими рӯҳонӣ хоҳанд омад, ки ҳамчун «ҷом» (рап) муайян шудааст.

Ваҳии қаломи Худованд дар бораи Исроил аст, меғӯяд Худованд, Он ки осмонҳоро густурдааст, ва таҳкурсии заминро ниҳодааст, ва рӯҳи инсонро дар қаруни ӯ офаридааст. Инак, Ман Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳои гирду атроф қосаи қарза хоҳам қардонид,

вакте ки онҳо ҳам бар зидди Яхудо ва ҳам бар зидди Ерусалим дар муҳосира хоҳанд буд. Ва дар он рӯз Ман Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳо санги гароне хоҳам гардонид: ҳамаи онҳое ки худро бо бардоштани он машғул созанд, пора-пора хоҳанд шуд, ҳарчанд ҳамаи қавмҳои замин бар зидди он ҷамъ омада бошанд. Закарё 12:1-3.

Ерусалим ҳам дегдон аст, зеро он дегест, ки дар он ин сахнаи фоҷиавӣ ба иҷро мерасад. «Дегдон» — деги пухтупаз аст.

Пас ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, инҳоянд он мардоне ки бади ро меандешанд ва дар ин шаҳр машварати шарирона медиҳанд; ки мегӯянд: “Вақташ наздик нест; биёед хонаҳо бисозем; ин шаҳр дег аст, ва мо гӯшт ҳастем.” Бинобар ин бар зидди онҳо нубувват кун, нубувват кун, эй писари одам». Ва Рӯҳи Худованд бар ман нозил шуд ва ба ман гуфт: «Бигӯ: чунин мегӯяд Худованд: “Ҳамин тавр шумо гуфтаед, эй хонадони Исроил; зеро андешаҳои онҳо, ки дар зехни шумо меоянд, ҳар яке аз онҳоро Ман медонам. Шумо кушташудагони худро дар ин шаҳр бисёр кардаед, ва кӯчаҳои онро аз кушташудагон пур кардаед. Бинобар ин чунин мегӯяд Худованд Худо: кушташудагони шумо, ки онҳоро дар миёни он гузоштаед, онҳо гӯштанд, ва ин шаҳр дег аст; аммо Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард. Шумо аз шамшер тарсидаед; ва Ман шамшерро бар шумо хоҳам овард,” мегӯяд Худованд Худо. “Ва Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард, ва шуморо ба дасти бегонагон таслим хоҳам кард, ва дар миёни шумо довариҳо ба ҷо хоҳам овард. Шумо ба шамшер хоҳед афтод; Ман шуморо дар сарҳади Исроил доварӣ хоҳам кард; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ин шаҳр деги шумо нахоҳад буд, ва шумо дар миёни он гӯшт нахоҳед буд; балки Ман шуморо дар сарҳади Исроил доварӣ хоҳам кард. Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам; зеро ки шумо ба фароизи Ман рафтор накардаед, ва аҳкоми Маро ба ҷо наовардаед, балки мувофиқи одатҳои халқҳои бутпарасте ки гирдогирди шумо мебошанд, амал кардаед.”» Ҳизқиёл 11:2–12.

Дар забони англисӣ «ран» ҳамчун пешванд маънои «умумӣ», «ҳама» ё «фарогири» дорад. Масалан, «panorama» ба манзара ё назари васеъ ё ҳамаҷонибаи як маҳал ишора мекунад, «pantheism» ба эътиқоде ишора мекунад, ки коинот илоҳӣ аст, ва «Pan-American» ба чизе ишора мекунад, ки ҳамаи кишварҳои қораҳои Амрико дар бар мегирад. Бинобар ин, «ран» ҷанги умумичаҳониро муайян мекунад.

«Шайтон зехнҳои бо саволҳои қамаҳамият аз роҳи дуруст дур месозад, то онҳо масъалаҳои бағоят муҳимро бо биниши равшан ва возеҳ набинанд. Душман нақша мекашад, ки ҷаҳонро ба дом афканад.»

«Ҷаҳоне, ки ба ном масеҳӣ аст, сахнаи рӯйдодҳои бузург ва халқунанда хоҳад гардид. Одамони соҳиби ҳокимият, ба пайравӣ аз намунаи Папагӣ, қонунҳои ҷорӣ хоҳанд кард, ки вичдонро зерӣ назорат мегиранд. Бобил ҳамаи халқҳоро аз майи хашми зиноӣ худ хоҳад нӯшонид. Ҳар як миллат дар ин кор даргир хоҳад шуд.» Selected Messages, book 3, 392.

Калимаи «аст» ҳамчун исм маънои «қарори расмӣ хаттӣ ё қонунест, ки аз ҷониби мақоми қонунгузор қабул шудааст»-ро дорад.

«Ҳангоме ки миллати мо принципҳои ҳукумати худро то ба он дараҷа рад хоҳад кард, ки қонуни рӯзи якшанбиро қорӣ намояд, протестантизм дар ҳамин амал бо папизм даст ба даст хоҳад дод». Testimonies, volume 5, 712.

Ҷаҳони ба истилоҳ масеҳӣ сахнаи амалҳои бузург, ё пардаҳо, мебошад, ва ҳар қавм (ран) дар он ҷалб хоҳад шуд. Калимаи «парда» ҳамчунин метавонад ба бахш ё қисмати як намоишнома, филм ё ҳар гуна иҷрои дигар ишора кунад, ки одатан бо маҷмӯи муайяни рӯйдодҳо ё амалҳо тавсиф меёбад. Калимаи «амал кардан» ҳамчун феъл маънои анҷом додани як амали мушаххас ё рафтор намудан ба тарзи муайяно дорад. Он ҳамчунин метавонад ба вонамуд кардан ё бозидани нақш ишора кунад, чунон ки дар бозӣ кардан дар намоишнома ё филм.

«Ҷаҳон як театр аст. Ҳунармандон, сокинони он, омодагӣ мебинанд, то нақши худро дар охири драмаи бузург иҷро намоянд. Худо аз назар дур мондааст. Дар миёни тӯдаҳои бузурги башарият ҳеҷ ягонагӣ нест, магар он гоҳ ки одамон барои амалӣ сохтани мақсадҳои худхоҳонаи худ иттиҳод мебанданд. Худо нозир аст. Мақсадҳои Ё нисбат ба тобеони исёнгари Ё иҷро хоҳанд шуд. Ҷаҳон ба дасти одамон супурда нашудааст, гарчанде ки Худо барои муддате иҷозат медиҳад, ки унсурҳои ошuftагӣ ва бетартибӣ ҳукмрон бошанд. Қуввае аз зер амал мекунад, то сахнаҳои охири драмаи бузургро ба вуҷуд оварад, — Шайтон ҳамчун Масеҳ меояд ва бо тамоми фиребандагии ноинсофӣ дар миёни онҳое амал мекунад, ки худро дар ҷамъиятҳои махфӣ ба ҳам мепайванданд. Онҳое ки ба шахвати иттиҳодшавӣ таслим мешаванд, нақшаҳои душманро амалӣ мегардонанд. Сабабро натиҷа пайравӣ хоҳад кард.»

«Ҷинойат қариб ба ҳадди ниҳони худ расидааст. Саросемагӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ даҳшати бузург бар сари одамон хоҳад омад. Интиҳо бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд худро барои он чи ба зудӣ ҳамчун ногаҳонии фарогир бар ҷаҳон хоҳад шикаст, омода созем». Review and Herald, September 10, 1903.

Паниум ва Актиум ҷанги сеюми ҷаҳонро ифода мекунанд. Дар он ҷанг зуҳуроти фавқуттабӣ хоҳад буд, чунонки онҳоро худои бузи юнонии Пан намояндагӣ мекунад. Он ҷанг бо татбиқи қонуни якшанбе ҳамчун як «амал» алоқаманд хоҳад буд. Ва он ҷанг ҳамчун «манзараҳои охири драмаи бузург» шинохта мешавад, зеро он на танҳо амали ҳуқуқии ба иҷро даровардани қонунгузории якшанбе аст, балки ҳамчунин авҷи драмаи Инчил дар соатҳои хотимавии муҳлати имтиёзи инсонӣ мебошад. Пеш аз ҷанге ки дар он Паниум ва Актиум ба таври нубувватӣ ба ҳам мепайванданд, дар ояти шонздаҳуми боби ёздаҳуми китоби Дониёл, лашкари охирзамонии Худо аллакай барпо хоҳад шуд, ва парчами онҳо, ки алам аст, он гоҳ барафрохта хоҳад гардид. Маънои асосии «алам» парчами як лашкар аст.

Акт ва Пан — Акий ва Паний мебошанд, ва Он Забоншиноси Аҷоиб ҷуғрофия, номҳо ва таърихи ҳар ду ҷангро идора мекард, зеро ин таърихест, ки бевосита пеш аз қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ оянда қарор дорад. Ҷанги Паний дар соли 200 то м. ба вуқӯъ пайваست, ва ояти шонздаҳум ишора мекунад, ки Рум дар соли 63 то м. Ерусалимро тасхир кард.

Дар байни таърихи айёми охир, ки бо давраи аз 200 то м.қ. 63 ифода шудааст, ташаккули сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида ба анҷом расонда хоҳад шуд, чунонки онро таърихи аз м.қ. 161 то м.қ. 158 ифода менамояд. Пеш аз он даврае ки дар он ҳаракатҳои ниҳони барпо намудани сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида сурат мегиранд, воқеае хоҳад буд, ки онро шӯриши Мӯдейн дар м.қ. 167 ифода мекунад. Ин шӯриш намунаи шӯриш бар зидди дини маҷбурии Юнон аст, ва ин шӯриш ба сӯи як аломати роҳ хоҳад бурд, ки онро аз нав такдис кардани маъбад дар м.қ. 164 ифода менамояд.

Соли 164 то милод ба воситаи яҳудият ба хоҳири мӯъҷизаи он ки рағбани муқаддасе, ки танҳо барои як рӯз басанда буд, ҳашт рӯз давом кард, гиромӣ дошта мешавад. Пас, соли 164 то милод, ки пеш аз соли 161 то милод воқеъ аст, мӯъҷизаи шайтонӣро муайян мекунад, ки барои қавми муртади Худо ба амал оварда шуд. Ин мӯъҷиза ба сурати як рӯз, ки ҳашт рӯзро ба вучуд меорад, тасвир шудааст, ва рағбани ҳамон рӯзи аввал буд, ки тамоми ҳашт рӯзро таъмин кард. Ин мӯъҷиза бар он як қисме, ки аз он ҳафт аст, оварда шуд, ва ин роҳнишона дар ҳуди ҳамон таърихе қарор дода шудааст, ки дар он муаммои ҳаштуми аз он ҳафт бар ҳар ду — ҳам бар шоҳи муртади ҷумҳуриҳо ва ҳам бар шоҳи муртади протестанти — ба иҷро расонида мешавад.

Зухури мӯъҷизаҳои шайтонӣ пеш аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда бо ҳудои юнонии Пан вобаста аст. Вақте ки Ҷанги Панйум аз ҷониби Трамп ва протестантизми муртад ба роҳ андохта шуда, пирӯзона анҷом ёбад, «қуттии Пандора» кушода хоҳад шуд, ва ҳеҷ роҳе барои ҳал кардани мушкилоте, ки он гоҳ бар башарият раҳо мешавад, нахоҳад буд, зеро «даҳшати бузурге ба зудӣ бар инсонҳо хоҳад омад. Интиҳо бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд барои он чи ба зудӣ ҳамчун тааҷҷуби фароғири ҷаҳон бар ҷаҳониён хоҳад шикаст, омода шавем.»

Саду чилу чилу ҷаҳор ҳазор қасоне мебошанд, ки бо қудрати муқаддасоси Каломи Худо мӯҳр зада шудаанд, он Қаломе ки тавассути кушода шудани Ваҳйи Исои Масеҳ фароҳам оварда шуд. Он Ваҳй ҷандин хатҳои муайяни ҳақиқатро дар бар мегирад ва дастури муқаддасро дар бораи он ки Исо кист, фароҳам меорад. Ў, ҳамчун Каломи Худо, Забониносии Аҷоибест, ки тамоми забонҳои инсониро зеро назорат доштааст, зеро бо қудрати Худ забонҳои гуногунро ба вучуд овард, ҳангоме ки бар бурҷи Бобил ихтилофро нозил кард. Ў Шуморандаи Аҷоибест, ки асрорро бо ададҳои, ки дар Каломи Худ муқаррар намудааст, ва низ дар тамоми офариниши Худ, пинҳон кардааст. Ў идоракунандаи таърих аст, зеро таърих «достони Ў» аст. Ў заминро офарид ва баъд аз Тӯфон шакли ҷуғрофии сайёраи заминро идора кард, ва бинобар ин ҷуғрофияҳои гуногуни нубувватиро, ки «ҳақиқатҳо»-и мавҷуд дар Каломи Ўро ташкил медиҳанд. Саду чилу чилу ҷаҳор ҳазор, аз ҷумлаи дигар чизҳо, намояндаи онҳоянд, ки имон зоҳир мекунанд, ки Ў ҳама чизро офаридааст.

Дар ибтидо Қалом буд, ва Қалом назди Худо буд, ва Қалом Худо буд. Ў дар ибтидо назди Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ў ба вучуд омад; ва бе Ў ҳеҷ чизе аз он чи ба вучуд омадааст, ба вучуд наомад. Юҳанно 1:1–3.

Қиссаи сандуқи Пандора як афсона аз асотири Юнони қадим аст. Он пеш аз ҳама дар «Корҳо ва рӯзҳо»-и шоири юнонӣ Ҳесиод ва дар манобеи гуногуни дигари классикӣ нақл шудааст. Ин, ошкоро, бозгӯии таҷрибаи Ҳавво дар Боғи Адаи аст. Номи «Пандора» аз асотири Юнони қадим бармеояд. Он аз вожаҳои юнонии «pan» ба маънои «ҳама» ва «dora» ба маънои «атоҳо» гирифта шудааст. Пандора маънои «ҳамаатоёфта»-ро дорад. Ҳавво рамзи калисо аст, ва ҳамаи атоҳо дар дохили калисои Худо ёфт мешаванд.

Дар асотири юнонӣ, Пандора нахустин зани мирандае буд, ки худоён офариданд. Мувофиқи ин ривоят, ўро Ҳефест бо фармони Зевс, подшоҳи худоён, ҳамчун чӯзье аз нақшае барои ҷазо додани башарият сохта буд. Ҳар яке аз худоён ба Пандора атоҳое бахшиданд, аз ҷумла ҳусн, латофат, хирад ва ҷозибаро. Зевс ба ў кӯзае дод (дар бозгӯиҳои баъдӣ, он ба сандуқ табдил ёфт) ва ба ў дастур дод, ки ҳеҷ гоҳ, дар ҳеҷ сурат, онро накушояд. Ба Ҳавво гуфта шуда буд, ки вай метавонад аз ҳар дарахт бихӯрад, ба ҷуз аз «дарахте, ки дар миёни Боғ буд».

Пандора, ки аз кунҷковӣ мағлуб шуда буд, оқибат ба васваса таслим гашт ва кӯза ӯ кушод. Ҳамин ки ин корро анҷом дод, тамоми бадӣҳо, дардҳо ва бемориҳое, ки пештар дар дохили он нигоҳ дошта мешуданд, ба ҷаҳон раҳо шуданд ва миёни инсоният ранҷу мусибатро паҳн карданд. Аммо як чиз дар кӯза боқӣ монд: умед. Дар баъзе ривоятҳои ин афсона, Пандора зуд кӯзаро баст ва нагузошт, ки умед аз он берун равад, ҳол он ки дар ривоятҳои дигар, умед низ берун омад ва ба инсоният дар баробари саҳтиҳо партаве аз хушбинӣ ва устуворӣ бахшид.

Ҷанги Паниум ба Ҷанги Аквиум дар қонуни якҷанбае ба зудӣ фарорасанда ҳамроҳ мешавад, ва қонуни якҷанбае ба зудӣ фарорасанда ба воситаи озмоиш дар Боғи Адаи пешнамоиш дода шуда буд. Дар боғ озмоиш танҳо барои Одаму Ҳавво буд, аммо дар рӯзҳои охир ин озмоиш бояд тамоми инсониятро дар саросари тамоми ҷаҳон рӯ ба рӯ мекард. Аввалин озмоиши бовар кардан ё бовар накардан ба Қаломи Худо дар боғ намунаи пешакии охириин озмоиши қонуни якҷанбае мебошад. Ҳавво дар он озмоиши аввал ноком шуд ва селобҳои мусибатро бар инсоният кушод, ҷунон ки дар афсонаи Пандора муаррифӣ шудааст.

Вақте ки ҷанги Паниум ба ҷанги Аквиум ҳамроҳ мешавад, имтиҳоне, ки дар Боғи Адаи рамзгузорӣ шудааст, бар тамоми инсоният кушода хоҳад шуд. Умеде, ки он гоҳ барои ҷаҳон фароҳам карда мешавад, ҳамон байрақест, ки барои дидани тамоми ҷаҳон (панорама) барафрошта мегардад.

Эй ҳамаи сокинони ҷаҳон ва аҳли замин, бубинед, ҳангоме ки Ё бар кӯҳҳо аломате меафрозад; ва ҳангоме ки қарнай менавозад, бишнавед. Ишаъё 18:3.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҷаҳон саҳнаи театр аст; бозигаронаш — сокинони он — омода мешаванд, ки нақши худро дар драмаи бузурги охириин иҷро намоянд. Дар миёни тӯдаҳои бузурги башар ҳеҷ ягонагӣ нест, магар он гоҳ ки одамон барои амалӣ сохтани мақсадҳои худпарастонаи

худ иттиҳод мебанданд. Худо нозир аст. Мақсадҳои Ё нисбат ба тобеони исёнкораш иҷро хоҳанд шуд. Ҷаҳон ба дасти одамон супурда нашудааст, ҳарчанд Худо иҷозат медиҳад, ки нерӯҳои ошуфтагӣ ва бетартибӣ барои муддате ҳукмронӣ кунанд. Қудрате аз зер амал мекунад, то саҳнаҳои бузурги охири ин драмаро ба вучуд оварад, — Шайтон ҳамчун Масеҳ зоҳир шуда, бо тамоми фиреби ноадолатӣ дар миёни онҳое амал мекунад, ки худро ба ҷамъиятҳои махфӣ мепайванданд. Онҳое ки ба майли иттиҳодбандӣ таслим мешаванд, нақшаҳои душманро ба иҷро мерасонанд. Сабабро натиҷа пайравӣ хоҳад кард.»

«Ҳеҷ гоҳ ин паём бо чунин қуввате татбиқ нагардида буд, чунон ки имрӯз татбиқ мегардад. Ҷаҳон ҳарчи бештар даъвоҳои Худоро хор мешуморад. Одамон дар таҷовуз далер шудаанд. Шарорати сокинони ҷаҳон қариб паймонаи гуноҳи онҳоро пур кардааст. Ин замин қариб ба он ҷой расидааст, ки Худо ба вайронкунанда иҷозат хоҳад дод, то иродаи худро бар он ба амал оварад. Ҷойгузин кардани қонунҳои одамон ба ҷои шарияти Худо, боло бардоштани рӯзи якшанбе ба ҷои шанбеи Китоби Муқаддас бо салоҳияти сирф башарӣ, амали охирин дар ин намоишнома аст. Вақте ки ин ҷойгузинӣ умумӣ гардад, Худо Худро ошкор хоҳад кард. Ё дар ҷалоли азамати Худ бархоста, заминро саҳт хоҳад ларзонд. Ё аз макони Худ берун хоҳад омад, то сокинони ҷаҳонро барои гуноҳи онҳо ҷазо диҳад; ва замин хуни худро ошкор хоҳад соҳт ва кушташудагони худро дигар нахоҳад пӯшонд.»

«Мо бар остонаи бухрони асрҳо қарор дорем. Дар пайдарпайии зуд доварии Худо яке паси дигаре хоҳад омад,—оташ, ва тӯфон, ва заминларза, ҳамроҳ бо ҷанг ва хунрезӣ. Мо набояд дар ин айём аз рӯйдодҳои ҳам бузург ва ҳам ҳалкунанда ба ҳайрат афтем; зеро ғариштаи раҳмат дигар наметавонад хеле бештар бимонад, то бетавабаҳоро паноҳ диҳад.

«Бӯҳрон тадриҷан бар сари мо меояд. Оғтоб дар осмон мекурад, гардиши маъмулии худро идома медиҳад, ва осмонҳо ҳанӯз ҷалоли Худоро эълон мекунанд. Одамон ҳанӯз меҳӯранд ва менӯшанд, мекоранд ва месозанд, зан мегиранд ва ба шавҳар медиҳанд. Тоҷирон ҳанӯз меҳаранд ва мефурӯшанд. Одамон ҳанӯз ба ҳамдигар бармеҳӯранд ва барои ҷойи баландтарин мубориза мекоранд. Дӯстдорони айшу ишрат ҳанӯз ба театрҳо, мусобиқаҳои аспдавонӣ ва киморхонаҳо издиҳом меоранд. Ҳаяҷони бузургтарин ҳукмфармост, аммо соати озмоиш босуръат ба анҷом мерасад, ва ҳар як парванда дар арафаи он аст, ки ба таври абадӣ ҳал гардад. Шайтон мебинад, ки вақташ кӯтоҳ аст. Ё ҳамаи василаҳои худро ба кор андохтааст, то одамон фирефта, гумроҳ, машғул ва мафтун гарданд, то он рӯзе ки замони озмоиш ба поён расад, ва дари марҳамат то абад баста шавад.»

«Гуноҳ қариб ба ҳадди ниҳони худ расидааст. Ошуфтагӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ ваҳшати бузург бар одамон хоҳад омад. Поён бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд худро барои он чи ки ба зудӣ ҳамчун ногаҳонии фарогир бар ҷаҳон хоҳад шикаст, омода созем.

«Дар ин замони фарогирии гуноҳ мо метавонем бидонем, ки бухрони охири бузург наздик аст. Вақте ки сарпечӣ аз шарияти Худо қариб умумӣ гардад, вақте ки қавми Ё аз

ҷониби ҳамнавоъони худ фишор дида, азоб кашанд, Худованд даҳолат хоҳад кард.

«Мо бар остонаи воқеаҳои бузург ва ботантана қарор дорем. Нубувватҳо ба иҷро мерасанд. Таърихи аҷибу пурҳодиса дар китобҳои осмон сабт мегардад. Ҳама чиз дар ҷаҳони мо дар изтироб аст. Ҷангҳо ҳастанд ва овозаҳои ҷангҳо. Халқҳо ба ғзаб омадаанд, ва вақти мурдагон фаро расидааст, то ки онҳо доварӣ карда шаванд. Воқеаҳо тағйир меёбанд, то рӯзи Худоро, ки бисёр мешитобад, ба амал оваранд. Гӯё танҳо як лаҳзаи вақт боқӣ мондааст. Аммо дар ҳоле ки аллакай халқе бар халқе ва подшоҳие бар подшоҳие бармехезад, ҳанӯз ҷанги умумӣ оғоз наёфтааст. То ҳол он чор бод нигоҳ дошта мешаванд, то даме ки бандагони Худо бар пешониҳои худ мӯҳр шаванд. Он гоҳ кудратҳои замин нерӯҳои худро барои ҷанги охирини бузург саф меороянд». Christian Service, 50, 51.